

[Glistrup]

må dog trods alt se at få flertallene flyttet herinde. Hvad man synes er rigtigt, må man stemme for og ikke opgive, bare fordi man er bange for, at man er i mindretal.

Resultatet bliver imidlertid, sådan som tilkendegivelserne har været, at vi skal ned i de følgende ændringsforslag, hvorefter vi, regnet på 1983-niveau, kommer frem til, at det, der var en 12.000 kr.s grænse, da fremskridtspartiet i 1973 herinde begyndte sit felttog mod den urimelige behandling af medhjælpende ægtefæller, nu ved det seje arbejds skridt for skridt i 1983 bliver til en grænse på 100.000 kr. Selv om vi ikke er tilfredse – det skal man endelig ikke være – med at have nået de resultater, så er det trods alt noget at have udrettet at have fået 8-9-doblet den grænse, som var loftet for medhjælpende ægtefæller på et tidligere tidspunkt.

Det tredje ændringsforslag, som jeg skal anbefale på fremskridtspartiets vegne, er ændringsforslaget om formuebeskatningen, ændringsforslag nr. 8. Det er pløkurimeligt, at de samlevende, der har vielsesattest, kun skal have ét bundfradrag ved formueskattens beregning. Specielt med den udvidelse, som landsskatteretten på det sidste har foretaget i favør af papirløst samlevende par, er det urimeligt, at man skal have denne straf på ægteskabet i skatteloven. Derfor må det være rigtigt at stemme for, at man skal have hver sin formueskattebundgrænse, når man er ægtefæller.

Dernæst kommer vi til ændringsforslag nr. 10, om de urimeligheder, som investeringsfondsloven i øjeblikket medfører, hvor begge ægtefæller har noget, der ligner en erhvervsvirksomhed. Man kan ikke få lov til at disponere, som det er økonomisk mest sundt og rentabelt for ægtefællerne og dermed også for samfundet, men man skal, om man så må sige, øremærke investeringsfondshenlæggelser til eventuelt at gå til indkøb til den virksomhed, der har mindst brug for investeringer, hvad enten det så er mandens eller konens, der er tale om. Det er en urimelig forskelsbehandling, som hvert år rammer 20, 30, 40 ægtepar på en horribel måde, idet de lige pludselig sidder i skattefælden.

De to sidste ændringsforslag, som jeg skal anbefale, er nr. 12 og 14. De vedrører substansen i ministerens forslag, nemlig at man forhøjer forsikringsfradraget og velgørenhedsfradraget. Det er jo det, der er det væ-

sentlige, når vi taler realiteter i ministerens forslag. Det er bare en urimelig måde, man har gjort det på over for de ægtefæller, der ikke i forvejen tænker i skatteregler. Derfor må vi hjælpe de mennesker, der ikke sidder og spekulerer specielt i skatteregler, ved en fri overførselsret vedrørende disse to fradrag. Det er i og for sig bare en teknisk forbedring, således at det ikke bare skal være de skattesnedige, der som sædvanlig skummer fløden.

Når vi vender os til det centrale i lovforslaget, er det jo så sandt, som det er sagt, at det her intet har at gøre med ligestilling mellem ægtefæller. Ægtefællerne bliver ikke et hak mere ligestillede. Man får en bunke ægtefæller, som ikke kan finde ud af skattereglerne, de bliver fanget i nogle fælder, de får en bunke ekstra papirarbejde, de skal kaldes op til en bunke flere torskegilder, fordi de ikke kan forstå disse indviklede regler, men de bliver ikke et dyk mere ligestillede, end de er efter de nugældende regler. Det viser sig alene i ministerens egne provenuberegninger, der siger, at ægtefællerne skal betale præcis det samme i skat – bortset fra at de, der benytter kapitalforsikringsfradraget og velgørenhedsfradraget, får en lille smule større fradrag. Det er i øvrigt kun i småtingsafdelingen. Ægtefælleretligt har det ikke nogen betydning.

De, der kan lade sig dåre af skatteministeren på dette område, fortjener de tillægsord, som man i gamle dage turde bruge om kvinder, at de var henrivende naive og blåøjede, og hvad man ellers kunne sige tidligere, når man ville tale til kvindens pris. Det er absolut uden den mindste forståelse for lovforslagets virkelige indhold, hvis man går hen og stemmer for det, fordi man tror, at det er noget, der skal gavne kvindesagen.

Hvis man endelig skal se de lyse sider ved det, må man sige, at forslaget har en vis beskæftigelseseffekt ved, at der skal ansættes 400, 600, 800 flere rundt omkring i skatteforvaltningerne. Der bliver noget mere arbejde på advokat- og revisorkontorer med at finde ud af det her, og der bliver også rundt omkring på arbejdspladserne brug for en hel del vikarer for dem, der skal ind til forhandlinger på skattekontoret, idet de har fået tingene opført i den forkerte rubrik. Det er dér, forslagets virkninger ligger. Det er bluff og usandhed at sige, at kvinden – eller manden